

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Y.P.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina,
trvalým pobytem Ukrajina, ...
zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26674-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26674-3/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 16. 1. 2019, doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 18. 1. 2019, domáhal zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 10.1.2019 č. j. CPR-26674-2/ČJ-2018-930310-V244 bylo žalovanou zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst.

1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to v délce 1 roku. Druhým rozhodnutím žalované z téhož dne, č. j. CPR-26674-3/ČJ-2018-930310-V244, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění žalobce podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění, ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v **žalobě** namítal, že celé řízení o správním vyhoštění je zcela v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, když jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádu, což ostatně dokládá i prohlášení Evropské komise, které měl správní orgán I. stupně od žalobce k dispozici. Dle žalobce je správní řízení zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které byly namítány již v odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalobce lze zcela důvodně pochybovat o souladu rozhodnutí o správním vyhoštění s právními předpisy a žalovaná měla podle žalobce zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící vážné újmě odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.
3. Další žalobní námitka směřovala především proti nepodloženému odmítnutí aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož žalobce je zaměstnancem společnosti FASSTY SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb. Žalobce měl za to, že se nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost CIRINGSA s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Podle žalobce lze zcela důvodně pochybovat o souladu správního rozhodnutí o správním vyhoštění s právními předpisy, tudíž měla žalovaná zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící újmě odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.
4. Poslední žalobní námitka směřovala i proti souvisejícímu rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o náhradě nákladů správního řízení o vyhoštění, a to ze shodných důvodů jako proti rozhodnutí o vyhoštění.
5. Žalovaná se ve svém **vyjádření** plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se v plném rozsahu vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly dle žalované zjištěny a doloženy relevantní důvody pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaná je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, proto navrhla zamítnutí žaloby.
6. Ze **správního spisu** byly soudem zjištěny následující skutečnosti: Dne 15. 5. 2018 byla Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje provedena pobyťová kontrola ve skladu společnosti Penny Market s.r.o., IČO 64945880, na adrese Osoblaha 1275, 334 41 Dobřany. Kontrolou ve vnitřních prostorách skladu byl při

pracovní činnosti a v pracovním oblečení zastižen žalobce, který na výzvu k prokázání totožnosti předložil platný cestovní pas Ukrajiny č. x, v němž měl vyznačeno národní vízum Polské republiky typu D, č. 011442406, s platností od 6. 3. 2018 do 28. 12. 2018, s délkou pobytu 180 dní a možností vícenásobného vstupu. Žalobce nepředložil žádné platné oprávnění k výkonu zaměstnání na území České republiky. Na personálním oddělení byla předložena rámcová smlouva mezi společností Penny Market (objednatel) a společností CIRINGSA s.r.o., IČO 04109147, se sídlem Oldřichova 247/5, 128 00 Praha, (zhotovitel), pod kterou měl žalobce spadat a kterou měl být žalobce vyplácen. Téhož dne bylo na základě výše uvedeného zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

7. **Z protokolu o výsledku** žalobce ze dne 15. 5. 2018 prováděném správním orgánem I. stupně za přítomnosti tlumočníka vyplynulo, že se žalobce o práci v České republice dozvěděl již na Ukrajině prostřednictvím internetu od V.M., který mu sdělil, že v České republice je práce a jedná se o vyslání na služební cestu prostřednictvím polské společnosti. Žalobce si zařídil polské vízum a dne 18. 4. 2018 opustil Ukrajinu a přes polskou republiku odcestoval ihned do České republiky. Bylo to přibližně před třemi týdny. Smlouvu s polskou společností FASSTY žalobce podepisoval až v České republice, předal mu jí V.M. několik dní poté, co přijel. V Polské republice pro tuto společnost nepracoval. Bylo mu řečeno, že v České republice pracuje pro polskou společnost ASSU, ačkoliv jí žalobce neznal a ani s touto společností nic nepodepisoval. Odměnu za vykonanou práci dostal pouze dvakrát ve výši 500 Kč, kdy slíbeno měl 1 000 Kč na den. Pracoval každý den od 6:00 hodin nejdéle do 20:00 hodin na úklidu i tzv. „sucháči“, kde bylo sypké zboží, krmení pro zvířata. Pracovní docházka mu byla evidována pomocí evidenčního čísla, pomocí kterého se přihlašoval a odhlašoval na počítači. O pracovní povolení na Úřadu práce České republiky nežádal, měl být vyslán polskou společností na služební cestu a Viktorem mu bylo řečeno, že takto je vše zařízené a v pořádku. Podepisoval několik dokumentů ve velké rychlosti, nestihl je přečíst, ale myslel si, že když je k podepsání tolik písemností, musí být vše v pořádku. Dále uvedl, že v České republice ani Evropské Unii nemá žádné osoby, vůči kterým by ukončení jeho pobytu představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Na území České republiky nemá žádné vazby, závazky či pohledávky, na území Ukrajiny se nachází jeho rodiče, s nimiž bydlí. Na Ukrajinu vycestuje dobrovolně, v návratu mu nebrání žádné překážky. Finančními prostředky k návratu disponuje a jeho zdravotní stav je rovněž dobrý.
8. Dne 2. 8. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku a žalobci poskytl lhůtu k vycestování v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že správní orgán I. stupně vycházel především z úředního záznamu a dalších podkladů z kontroly provedené dne 15. 5. 2018 ve správním spise pod č. j. KRPP-74030-1/ČJ-2018-030022, ze sdělení Úřadu práce ČR č. j. UPCR-PJ-2018/6878 ze dne 17. 5. 2018, z protokolu o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPP-74030-9/ČJ-2018-030022 ze dne 15. 5. 2018, ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ev. č. ZS41978 ze dne 18. 5. 2018 a výpisu z evidence Policie České republiky č. j. KRPP-74030-3/ČJ-2018-030022. Správní orgán se naopak nezabýval smlouvami uzavřenými mezi polskou společností (FASSTY SP. Z.O.O.) a českou společností (CIRINGSA s.r.o.), neboť to shledal za bezpředmětné, když žalobce nebyl oprávněn na území České republiky pracovat. Získané vízum, které ho opravňovalo k pobytu, ho neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území České republiky. Žalobce

nebyl držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty, ani platného povolení k zaměstnání vydaného krajskou pobočkou Úřadu práce. Žalobce nespadal ani do žádné kategorie výjimek stanovených v § 98 nebo § 98a zákona o zaměstnanosti. Po vyhodnocení všech důkazů dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že nebyly splněny podmínky pro vyslání pracovníka dle Směrnice o vyslání pracovníků k výkonu práce z jiného členského státu Evropské unie a jednalo se o protiprávní obcházení zákona, kdy vyslání bylo jen účelově předstíráno s cílem vyhnout se nutnosti získat povolení k zaměstnání na území České republiky. Tímto naplnil žalobce zákonné znaky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a správní orgán I. stupně s přihlédnutím k možným dopadům rozhodnutí o vyhoštění především v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i s přihlédnutím k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra ČR rozhodl o vyhoštění žalobce, neboť skutkový stav měl bez důvodných pochybností za prokázaný.

9. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání. V odvolání žalobce namítal, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, správní orgán I. stupně neodůvodněně nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a řízení je postiženo vadou, která měla význam pro zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v odvolání uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden, když v jeho případě odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, zejména proč nepovažuje spolupráci mezi FASSTY SP. Z.O.O., žalobcem a společností CRINGSA s.r.o. za poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Posouzení charakteru této spolupráce považoval žalobce za zcela zásadní pro aplikaci výše uvedeného ustanovení a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, avšak správní orgán I. stupně v této otázce nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil § 3 správního řádu. Dále bylo namítáno, že správní orgán I. stupně zcela pominul princip přednosti evropského práva před právem vnitrostátním.
10. Žalovaná odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26674-2/ČJ-2018-930310-V244 zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění se vypořádala s námitkou žalobce ohledně přednosti evropského práva tak, že za určitých podmínek vyplývajících z unijních předpisů a následně i zákona o zaměstnanosti, nelze po cizincích požadovat pracovní povolení, kdy poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie je činností dovolenou a právními předpisy předpokládanou, avšak pouze za předpokladu, že nedochází k obcházení zákona formou zakrývání faktického zaměstnání cizinců bez platného povolení k zaměstnání. Žalovaná ovšem dospěla na základě spisového materiálu k závěru, že žalobce byl formálně zaměstnancem polské společnosti, pro kterou však na území Polské republiky nepracoval, přičemž pracovní smlouva byla podepsána až po jeho přidělení k práci na území České republiky. Žalovaná je toho názoru, že ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele nebo spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že pracovníci vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. V tomto případě žalobce pro polskou společnost FASSTY na území Polské republiky nikdy pracovní činnost nevykonával a od počátku byl seznámen s tím, že bude zaměstnán na území České republiky. Tedy se jedná o faktické zakrývání zaměstnání bez povolení. Dle žalované bylo v rámci vedeného řízení prokázáno bez důvodných pochybností, že daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že

žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že možnost jeho zaměstnání byla právě takovým povolením podmíněna.

11. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaná i žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem a soud neshledal důvod pro postup dle § 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.
12. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
13. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. a v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil, zda rozhodnutí trpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí.
14. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností a závěrů.
15. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.*
16. Ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti stanoví, že: *„Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie“.*
17. Ohledně prvé námitky žalobce, dle které bylo správní řízení vedeno v rozporu s českým i evropským právem, soud shledal, že žalovaná se ve svém rozhodnutí podrobně zabývala jak výkladem vnitrostátního, tak unijního práva, jakož i případy výjimek, za kterých je dána přednost unijního práva a následné použití zákona o zaměstnanosti, přičemž se vypořádala s možností a nemožností uplatnění ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a vyčerpávajícím způsobem odůvodnila, proč se rozhodnutí zmiňovaná v odvolání a nyní v žalobě neuplatní na případ žalobce. Soud považuje za nutné poznamenat, že *„Cílem směrnice je krom jiného stanovit jednotný postup pro vyřizování žádostí občanů třetích zemí ústící v kombinovaný doklad, který bude v rámci jediného správního aktu zahrnovat jak povolení k pobytu, tak pracovní povolení. Ustanoveními směrnice by ovšem neměla být dotčena pravomoc členských států regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání (srov. čl. 6 preambule)... Stanovení podmínek výkonu zaměstnání a podmínek získání pracovního povolení občanů třetích zemí je zásadně věcí vnitrostátní úpravy v souladu s výše citovanou směrnicí. Každý členský stát tedy sám uplatňuje v oblasti zaměstnávání cizinců vlastní právní úpravu.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. dubna 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13). Žalobní námitka byla soudem shledána za nedůvodnou.

18. Z obsahu spisu a z rozhodnutí má soud za prokázané, že žalobce po dobu přibližně 3 týdnů, nejméně však dne 15. 5. 2018, ve skladu společnosti Penny Market s.r.o. v Dobřanech, vykonával pracovní činnost, ačkoliv nedisponoval žádným platným povolením k výkonu této činnosti na území České republiky. Tímto způsobem došlo k naplnění znaků skutkové podstaty protiprávního jednání dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a podmínek pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Byla zcela vyvrácena možnost, že by činnost vykonávaná žalobcem mohla být přeshraničním poskytováním služeb, přičemž závěry jak žalované, tak správního orgánu I. stupně, se opíraly i o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozhodnutích dospěl k následujícímu: „*Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.*“ (stežejní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31)
19. K uvedené činnosti, respektive k výkladu pojmu „vysílání cizince na pracovní cestu“, dospěl k závěru Nejvyšší správní soud v rozhodnutí již ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 Azs 297/2016-28, v němž vylovil tento názor: „*Pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 48/2013) a „*Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání. Zaměstnavatel nemůže prostřednictvím pracovní cesty vyslat cizince vykonávat druh práce, na který nemá platné pracovní povolení.*“
20. Jelikož žalobce nebyl na základě víza vydaného v Polské republice oprávněn vykonávat práci na území České republiky, byl výkon této činnosti podmíněn získáním povolení k zaměstnání, o něž si nepožádal u českých správních orgánů. Tedy vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení a nemohla se na něj ani výjimka dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud tedy dospěl k závěru, že i druhá žalobní námitka není důvodná.
21. K námitce proti rozhodnutí žalované o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení o správním vyhoštění soud uvádí, že ji též nepovažuje za důvodnou, neboť bylo dostatečně prokázáno, že žalobce vyvolal řízení o správním vyhoštění tím, že se dopustil

protiprávního jednání, o kterém bylo rozhodnuto samostatně. Při vydání rozhodnutí o nákladech byla aplikována zákonná ustanovení a soud nezjistil žádné vady, jež by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí, nebo ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti.

22. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námitky. K námitce žalobce, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení, soud konstatuje, že pokud měl žalobce za to, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, mohl podat podnět k zahájení tohoto řízení. Navíc vzhledem k poměrně krátké lhůtě pro podání žaloby ve věci vyhoštění a zároveň stanovené lhůtě pro rozhodnutí soudu je rozhodnutí přezkoumáváno právě v řízení o žalobě, a to v krátkém časovém horizontu. Tímto má soud i tuto námitku za nedůvodnou.
23. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by dle úspěchu ve věci měla právo na náhradu nákladů žalovaná, avšak žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti, ani nepožadovala jakoukoliv jejich náhradu, proto náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně